

ուսցանք, ետ դառնալով տեսանք որ անկարող ձագուկներն իւրեանց մօր թեւերու տակ պատուպարուած են:

Մտանք ձորակը, որ խուլ է, ճանապարհ չկայ երթեկուսեան, միայն քանի հովիւներու և քանի խոտ հնձողներու երես կտեսնէ, ձորակս տարին մի անգամ: Չորակի ձախ կողմն պատահեցանք ժայռերու, որոց մէկուն վերայ մարդու ոտից հետք կը նշմարուէր, ուղեկիցս ինձ պատմեց:

— «Ս. Սուքիասեանց ընկերներէն մին Սաստուր գիւղացիներէն կը հալածուի խոյս կտայ իւր ընկերներու մօտ, ուժով մի երբ այս քարերու վերայ կը կոխէ, ոտից հետքը կ'ընդունէ:

Մեր ձիանը արագ կը գնային, ոլորումներով ճանապարհի միջավայրն հասանք, պատահեցանք ջրի եզրն ժայռի միջից բղետող մի աղբիւրի, որ հանքային ջուր է, հոսած վայրն կարմիր ժանգ թողած և ինք թթու, ժողովուրդն սորա կռաւ (բարի ջուր) անուն կտայ, ուր բորոտք լողանալով կը մաքրուին:

Շարունակեցինք ճանապարհն, մեր աջ ու ձախ գտնուած կողերուն վերայ երբեմն կը պատահինք ժայռերու, երբեմն մարդագետիւններու, քիչ անգամ ևս սակաւ իմն աճող դարչին¹ և դառնիճ² կոչուած փշոտ թուփերու. ձորակը բարձրացաւ յարեմոտս, յանկարծ մեր ձախ կողմն 100 մէթր բարձրութեան մի վերան մեր առջև պարզուեցաւ կարմիր վանք:

Մենք մատուռի արեւելեան ստորոտն ենք ուր երկու ջրեր իրար կը խառնուին, ջրոց մին արեւմտեան, Չաթայ կողմէ կիջնայ, կը խառնուի արեւմտեան հիւ-

1. Վայրի տանձ: 2. Վայրենի ինձոր: